

LBRIS | We know
ELIN HILDERBRAND

28 DE VERI

Traducere din limba engleză
DANIELA TRUȚIA

PROLOG

La 50 de ani

Vara #28: 2020

Despre ce vorbim în 2020? Despre alegerile prezidențiale. O țară divizată. Opinii contradictorii. Oriunde întorci privirea, dai de același subiect: la emisiunile de noaptea târziu, în ziare, pe internet, pe internet, iar pe internet, la conversațiile de la petreceri, în campusurile universitare, în aeroporturi, la coadă la Starbucks, în barurile din Margaritaville, la sala de fitness (tipul care folosește banda de alergare la șase dimineața setează televizorul numărul patru pe Fox News, iar femeia care vine imediat după el la șapte îl mută pe canalul de știri MSNBC). Copiii nu mai vorbesc cu părinții lor din pricina asta. Cuplurile se despart. Vecinii se ceartă. Consumatorii boicotează. Salariații își dau demisia. Unii se socotesc norocoși că trăiesc astfel de vremuri. Forțează nota și devin dependenți de droguri. Alții s-au săturat până peste cap, trec pe linie moartă și lasă totul baltă. Iar dacă îi mai întrebă careva dacă s-au înscris pe listele de votanți...

Se pare că în acest an a apărut o poveste pe care nimeni n-a mai auzit-o până acum. E o poveste care a început în urmă cu 28 de veri pe o insulă aflată la 45 de kilometri de coastă și care abia acum, în vara anului 2020, se apropie de sfârșit.

Sfârșitul. Date fiind împrejurările, se pare că e singurul punct de unde începe povestea.

LIBRIS | We know books

Mallory Blessing îi spune fiului ei, Link: „În cel de al treilea sertar de la birou este un plic. Sertarul din stânga, care se întepeneste“. „Toate se întepenesesc“, își spune Link în sinea lui.

Căsuța mamei lui se înalță pe o limbă de pământ dintre ocean și lac. Asta-i partea bună. Partea proastă e... umiditatea. E o casă în care ușile nu se închid ca lumea, prosoapele nu se usucă niciodată, iar dacă deschizi o pungă de chipsuri, e bine să le mănânci pe toate odată, altfel se moaie într-o oră. Link se chinuie cu sertarul. Trebuie să-l ridice și să-l zgâlțâie într-o parte și în alta ca să-l poată deschide.

În sertar vede doar un plic. Pe el scrie: „Te rog, sună la acest număr“.

Link e nedumerit. Nu se așteptase la așa ceva. Se așteptase să găsească testamentul mamei lui sau vreo scrisoare siropoasă cu sfaturi înțelepte ori cu instrucțiuni pentru slujba ei de înmormântare.

Link deschide plicul. Înăuntru se găsește doar o foaie de hârtie. Nici un nume, doar un număr de telefon.

„Ce ar trebui să fac cu asta?“ se întreabă el.

„Te rog, sună la acest număr.“

„Okay“, își zice Link. Dar cine va răspunde? Și ce ar trebui să spună el la telefon?

Ar întreba-o pe mama lui, dar are ochii închiși. A adormit din nou.

Link iese pe ușa din spate și pornește pe drumul nisipos care ocolește lacul Miacomet. E iunie în Nantucket – soare și peste nouăsprezece grade, așa că noaptea și dimineața devreme e încă frig, deși irișii înfloresc printre trestii, iar pe oglinda albastră a lacului plutesc două lebede.

„Lebedele se împerechează pe viață“, se gândește Link. De asta par superioare altor specii de păsări, deși el a citit undeva că și lebedele înșală. Speră totuși să fi fost doar o păcăleală pe internet.

La fel ca majoritatea copiilor născuți și crescuți pe această insulă, și el se face vinovat că ia peisajul ca pe un dat. La fel cum se face vinovat că își ia mama ca pe un dat, dar acum iată că mama lui e pe moarte, la 51 de ani. Melanomul a dat metastaze în creier. Nu mai vede cu un ochi. În dimineața următoare, va fi internată la centrul de îngrijire paliativă.

Când a aflat vestea de la doctorul Symon, Link a izbucnit în plâns. La fel și când a sunat la centrul de îngrijire paliativă din Nantucket.

Asistenta care se ocupă de caz, Sabina, a încercat să-l liniștească. L-a încurajat pe Link să stea cât mai mult cu mama lui „în această perioadă de adaptare“. Asta ca răspuns la mărturisirea lui Link cum că nu știa ce avea să se facă fără ea.

–Am doar 19 ani, a spus el.

– Lasă grija asta pentru mai târziu, i-a răspuns Sabina. Acum, treaba ta e să stai cu mama ta. Să simți că o iubești. Va lua iubirea ta cu ea acolo unde se va duce.

Link tastează numărul de pe foaie pe mobilul lui. Prefixul îi e necunoscut. În orice caz, nu e 206, Seattle, unde locuiește tatăl lui. Nu își imaginează despre cine ar putea fi vorba. Bunicii lui au murit, iar unchiul Cooper trăiește la Washington. Coop și soția lui, Amy, sunt în divorț, al cincilea divorț pentru unchiul lui. Cu o săptămână în urmă, când Mallory mai avea momente de luciditate și umor, îi spusese: „Coop se însoară și divorțează la fel cum se mănâncă biscuiții“. Coop s-a oferit să vină și el în momentul când situația avea să devină prea grea ca Link să se descurce singur. Asta se va întâmpla curând, poate chiar mâine.

Oare mama lui are prieteni care nu locuiesc pe insulă? Cu Leland nu a mai vorbit încă de când Link era la liceu. „Leland nu mai există pentru mine.“

Poate e noul număr al lui Leland. Ar avea cumva sens: ar trebui să facă pace înainte ca totul să se sfârșească.

Numai că la telefon răspunde un bărbat.

– Aici, Jake McCloud, spune el.

Lui Link îi trebuie o clipă ca să-și revină. *Jake McCloud?*

Închide telefonul.

E atât de șocat, încât începe să râdă. Apoi, se uită spre ușa din spate a casei. Ce-i asta, o *glumă*? Desigur, mama lui are simțul umorului, dar e spirituală, nu pusă pe farse. N-ar fi în stare să-i ceară lui Link de pe patul de moarte să sune pe cineva numit *Jake McCloud*.

Trebuie să existe o explicație. Link compară numărul de pe foaia de hârtie cu cel din telefonul lui, apoi, verifică prefixul. 574. Statul Indiana, Mishawaka, Elkhart, South Bend.

South Bend!

Link râde încetisor. Propriul răs îi sună nebunesc. Ce naiba se întâmplă aici?

În aceeași clipă, îi sună mobilul. E numărul cu prefixul 574, care îi întoarce apelul. Link e tentat să lase să intre robotul. Probabil e vorba despre o greșeală monumentală. În toate interviurile lui, Jake McCloud pare un tip cât de poate de la locul lui. Link i-ar putea explica situația: mama lui e pe moarte și cumva numărul lui Jake McCloud a ajuns în sertarul de la biroul mamei lui.

– Alo? răspunde Link.

– Aici, Jake McCloud. Am fost apelat de la acest număr?

– Da, spune Link, străduindu-se să adopte un ton profesional.

Cine știe, poate greșeala asta bizară îl va ajuta să obțină o bursă la Jake McCloud... sau la *Ursula de Gournsey!*

– Îmi pare rău, cred că a fost o greșeală. Mama mea, Mallory Blessing...

– Mallory? exclamă Jake McCloud. Ce s-a întâmplat? E totul în regulă?

Link își ațintește privirea pe lebedele care lunecă pe lac cu o alură maiestuoasă: regele și regina lacului.

– Îmi pare rău, repetă Link. Sunteți Jake McCloud, nu? *Acel* Jake McCloud, a cărui soție...

– Da.

Link clatină din cap.

– *O cunoașteți* pe mama mea? Mallory Blessing? Profesoară de engleză pe insula Nantucket?

– E totul în regulă? întrebă Jake McCloud din nou. Presupun că m-ai sunat cu un motiv.

– Există un motiv, răspunde Link. Mama mi-a lăsat numărul dumneavoastră într-un plic și mi-a spus să vă telefonez. Tace o clipă. Mama e pe moarte.

– E...

– Are cancer, melanom cu metastaze la creier. Am sunat la centrul de îngrijiri paliative.

Îl doare să rostească aceste cuvinte, dar nu are de ales, și îl încearcă senzația că se leapădă de ele. De ce i-ar păsa lui Jake McCloud?

Interlocutorul tace, și Link își imaginează că Jake McCloud și-a dat seama că apelul îi era destinat altcuiva, iar acum, nu știe cum să iasă politicos din încurcătură.

– Te rog, spune-i lui *Mal...*, se aude vocea lui Jake McCloud.

„Mal?” Link se încruntă. Oare Jake McCloud, care are toate șansele să devină cel mai important bărbat din Statele Unite, o *cunoaște* cumva pe mama lui?

– Spune-i... că vin acolo cât pot de curând, continuă Jake. Spune-i să se țină tare. Își drege glasul. Te rog! Spune-i că vin.

LBRIS

We know
books

Partea întâi

La 20 de ani

Vara #1: 1993

Despre ce vorbim în 1993? Waco, Texas. Atentatele de la World Trade Center. Arthur Ashe. R.E.M. Lorena Bobbitt. Robert Redford, Woody Harrelson și Demi Moore. NAFTA. Râul Phoenix. Uniunea Europeană. Lapte. Drumul Nordului. Rabinul și Arafat. Monica Seleș. Filmul Nopti albe în Seattle. Internet. Echipa Buffalo Bill pierde trofeul Super Bowl pentru a treia oară consecutiv. Jerry, Elaine, George și Kramer. Whitney Houston și șlagărul I will always love you.

Când o întâlnim pentru prima oară pe fata noastră (să nu vă îndoiiți nici o clipă, Mallory chiar este fata noastră, îi suntem alături la bine, la rău și la greu), Mallory Blessing are 24 de ani și locuiește la New York, Upper East Side, împreună cu cea mai bună prietenă din lume, Leland Gladstone, pe care începe s-o disprețuiască tot mai mult de la o zi la alta. Au închiriat un apartament la etajul cinci al unui bloc fără ascensor, având la parter un restaurant franțuzesc, astfel că, în cursul săptămânii, bucătarii îi dăruiesc lui Leland pateu de rață și pulpă de miel din ce le rămâne la ieșirea din tură. Leland nu se oferă niciodată să-și împartă norocul culinar cu Mallory. Consideră că i se cuvine numai ei, fiindcă ea a găsit apartamentul, ea a negociat chiria și tot ea s-a dus de șaptesprezece ori la magazinul ABC Home pentru mobilier. Singurul motiv pentru care Mallory locuiește la New York este acela că Leland a aruncat o vorbă (la betie) cum că ar căuta o colegă de apartament, iar Mallory era atât de disperată să scape de casa din Baltimore, în care locuia împreună cu părinții, încât a luat acea remarcă drept o invitație în toată regula. Mallory plătește o treime din chirie (chiar și așa, este o sumă astronomică, așa că o ajută părinții ei. Pentru acești bani, Mallory doarme pe o canapea micuță într-un colț al sufrageriei.

Leland a cumpărat un paravan chinezesc care să-i ofere intimitate lui Mallory, deși ea nu-și bate capul. De aici se iscă prima ceartă. Reiese că Leland a cumpărat paravanul nu atât ca Mallory să se bucure de intimitate, cât mai curând ca Leland să nu fie nevoită s-o vadă pe Mallory citind romane înfășurată în cuvertura aceea hidoasă pe care a adus-o din dormitorul ei de copil.

E... indecentă, spune Leland. De ce nu te respecti puțin?

Paravanul provoacă doar dispute mărunte în comparație cu subiectul „slujbe“. Leland s-a mutat la New York ca să lucreze în domeniul modei – visul ei era să facă „muncă de creație“ la *Harper's Bazaar* –, iar, când i-a povestit lui Mallory despre postul de redactor adjunct la *Bard and Scribe*, cea mai căutată revistă literară din oraș, Mallory a solicitat postul imediat. Simpla perspectivă a unei asemenea slujbe i-a transformat concepția despre ce îi putea oferi New Yorkul. Dacă devenea redactor adjunct la *Bard and Scribe*, își putea face prieteni noi și boemi din lumea artei și putea începe să ducă o viață fascinantă. Mallory nu știa că Leland deja aplicase și ea pentru același post. A fost chemată la un interviu, apoi, la încă unul, după care a primit postul, pe care l-a înșfăcat în timp ce Mallory asista tăcută și îngrozită, deși deloc surprinsă. Dacă New Yorkul ar fi fost o rochie, i s-ar fi potrivit perfect lui Leland, în vreme ce Mallory ar fi tras mereu de ea, potrivit-o în fel și chip ca să se simtă confortabil.

Acum, Leland se duce în fiecare dimineață la redacția *Bard and Scribe*, aflată într-un penthouse din SoHo cu o grădină pe acoperiș, unde se organizează serate mondene pentru personalități ca Ellen Gilchrist, Carolyn Heilbrun sau Dorothy Allison. În acest timp, Mallory lucrează ca recepționeră la o firmă de depistare a talentelor angajate pe alte posturi, slujbă care i s-a oferit fiindcă „consultantului ei pe probleme de carieră“ i s-a făcut milă de ea.

Cu toate acestea, pe 16 mai 1993, Mallory primește un apel telefonic care îi va schimba întreaga viață.

E duminică, ora unsprezece jumătate dimineața. Mallory s-a dus să alege în Central Park, după care s-a oprit să-și ia o cafea și un covrig cu susan și cremă de brânză cu ceapă verde. E în culmea încântării când se întoarce în apartament și constată că e singură acasă. Asta i se întâmplă doar arareori, atunci când se întoarce de la muncă înaintea lui Leland sau pleacă la serviciu după ea, astfel că trăiește un sentiment tulburător de libertate. Acum, își poate închipui că e stăpâna conacului, o versiune a Sarei Crewe din Manhattanul anilor '90, locuind într-o mansardă

neîncălzită. În dimineața zilei de 16 mai, Leland se află la restaurantul Elephant and Castle, unde ia masa cu noii ei prieteni de la *Bard and Scribe*. A invitat-o și pe Mallory într-o pornire de falsă generozitate, conștientă că Mallory avea să refuze, fiindcă nu-și putea permite cheltuiala.

Sună telefonul, și, înainte să răspundă, Mallory se duce la combina audio ca să dea mai încet volumul melodiei *Everybody Hurts* a formației R.E.M, pe care o pune iar și iar. Anul acesta e melodia ei preferată, deși îi este interzis s-o asculte când Leland e acasă, fiindcă glasul plângăreț al lui Michael Stipe o zgârie în urechi la fel ca crâșnetul unghiilor pe tablă.

– Alo?

– Iubito?

Mallory se trânteste pe unul din fotoliile de cafea, elegante, dar incomode, cumpărate de Leland de la ABC Home. La telefon e tatăl ei. Practic vorbind, n-o puteau suna decât câteva persoane: părinții, fratele ei Cooper, fostul ei prieten Willis, care predă engleză pe insula Borneo (el o sună pe Mallory duminică, fiindcă atunci taxele internaționale sunt reduse, ca să se laude cu noua lui viață exotică) sau Leland, ca să-i spună că și-a uitat acasă cardul bancar și s-o roage pe Mallory să ia metroul și să i-l aducă.

– Bună, tată! spune Mallory, fără să-și poată ascunde tulburarea.

Până și Willis povestindu-i despre dragonul de Komodo i-ar fi picat mai bine.

– Iubito? repetă tatăl ei.

Pare teribil de dezamăgit de asprimea din glasul fetei lui. Tatăl lui Mallory, Cooper Blessing Senior – pe care Mallory și fratele ei îl numesc simplu „Senior“ –, este contabil public autorizat și deține patru franșize H&R în Baltimore.

După cum e de așteptat la un om ca el, are o atitudine rezervată. Poate unica persoană din istoria omenirii care s-a născut fără emoții. Acum însă, tonul lui e grav. A murit cineva? Mama ei? Fratele ei?

„Nu“, își spune cu convingere. Dacă s-ar fi întâmplat ceva cu mama, ar fi sunat-o fratele ei. Iar dacă fratele ar fi pățit ceva, ar fi sunat-o mama.

Și totuși, Mallory are o senzație ciudată.

– A murit careva? întreabă ea. Tată?

– Da, răspunde Senior. Mătușa ta Greta. A murit... vineri, parcă. Eu am aflat abia acum o oră. M-a sunat avocatul ei. Am impresia că ți-a lăsat o moștenire.

Se întâmplă, oare, astfel de lucruri în viața de toate zilele? E clar că da. Mătușa lui Mallory, Greta, făcuse un infarct fatal. Era la casa ei din Cambridge vineri seara, pregătind *pasta puttanesca* după o rețetă din cartea de bucate *Silver Palate Good Times*, împreună cu „colocatară“ ei, Ruthie. „Colocatară“ e termenul folosit de Senior, ca și cum Greta și Ruthie ar fi fost două persoane din generația anilor '60-'70 prezente la emisiunea *The Real World*. (Detaliul cu *pasta puttanesca* provine din imaginația lui Mallory, care a fost în vizită la casa din Cambridge unde locuiau Greta și Ruthie și știe că vinerea cele două găteau cina acasă. Zilele de sâmbătă erau pentru muzee, după care urma cina în oraș – și, uneori, un spectacol de teatru –, iar duminica era pentru covrigi și ziarul *Times*, apoi o cină cu mâncare chinezească, uitându-se la un film de epocă la televizor). Ruthie chemase ambulanța, dar era prea târziu. Greta murise.

Ruthie aranjase ca Greta să fie incinerată, apoi luase legătura cu avocata lor, o femeie pe nume Eileen Beers. Eileen Beers îl sunase pe Senior. Senior și Greta nu mai vorbiseră de zece ani, adică de când murise unchiul Bo, iar mătușa Greta se mutase cu o colegă de la spitalul Radcliffe, dr. Ruth Harlowe, care era mai mult decât colocatară. Eileen Beers îl informase pe Senior că Greta îi lăsase moștenire lui Mallory uluitoarea sumă de 100 000 de dolari, precum și casa ei din Nantucket.

Lui Mallory îi dau lacrimile. Era singura din familie care păstrase legătura cu Greta după moartea unchiului Bo. Îi scrisese în fiecare lună și își vizitase pe ascuns mătușa în fiecare an cu ocazia Crăciunului. O invitase pe Greta la festivitatea de absolvire a colegiului, în ciuda protestelor părinților ei. Călătorise câte patru ore cu autobuzul de Chinatown ca să petreacă acele weekenduri de vis la Cambridge cu mătușa ei.

– E adevărat? îl întreabă Mallory pe Senior. Chiar a murit Greta? Chiar mi-a lăsat banii ăștia și casa? Banii și casa sunt ale mele? Adică, ale mele *de tot*?

Mallory nu vrea să pară că-i pasă mai mult de bani și de casă decât de moartea mătușii ei. Dar nici nu poate trece cu vederea că norocul acesta neașteptat i-ar putea schimba întreaga viață.

– E adevărat, încuviințează Senior.

Când Leland se înapoiază de la prânzul cu prietenii, chipul ei are o strălucire aparte. Sub bretonul asimetric al noii tunsori, pielea ei a căpătat culoarea piersicii. Lui Leland îi trebuie câteva momente bune ca să înțeleagă ce-i spune Mallory. După ce va da preaviz firmei la care lucrează, Mallory va pleca. Se va muta în Nantucket.

LBRIS

We know
* books

– Tot nu pricep de ce vrei să pleci din centrul lumii civilizate ca să trăiești pe o insulă la 50 de kilometri de coastă..., spune Leland.

Au trecut două săptămâni. E duminică, 30 mai. Leland îi face cinste lui Mallory cu un brunch de bun-rămas la restaurantul Coconut Grill pe Seventh Street. S-au așezat la o masă pe trotuar, în aer liber, sub soarele arzător, ca să fie văzute de tinerii cu gulere răsfrânte și ochelari negri de firmă în drum spre restaurantul J.G. Melon ca să cumpere burgeri și Bloody Mary. Un astfel de specimen – într-un sacou Lacoste de culoarea minții – își coboară puțin ochelarii ca s-o studieze pe Leland. Tipul arată ca un asasin plătit.

Judecând după tonul vocii, Leland pare nedumerită și întristată. Anunțul despre plecarea iminentă a lui Mallory a restabilit afecțiunea dintre cele două fete. În ultimele două săptămâni, Leland s-a purtat ca un înger. Nu numai că tolerează priveliștea patului dezordonat al lui Mallory, dar se așază pe marginea canapelei și amândouă stau la taclale și bârfesc cu orele. Mallory observă schimbările din înfățișarea prietenei ei – tunsoarea în linii drepte, geaca de piele cumpărată cu 900 de dolari de la Trash and Vaudeville, renunțarea la răcoritoare pe bază de alcool în favoarea unui autentic chardonnay rusesc – fără să se simtă frustrată sau dată deoparte.

Le va fi dor una de alta. Sunt prietene de o viață, au copilărit la trei case distanță pe Deepdene Road în cartierul Toland Park din Baltimore. Au avut o copilărie fericită: mergeau cu bicicleta la Eddies Market să-și cumpere bomboane, ascultau muzica filmului *Grease* la pick-upul lui Leland, își îndesau șosete în sutien și cântau cu peria de păr pe post de microfon, stăteau în cada cu apă fierbinte a familiei Gladstone în nopțile de iarnă, urmăreau serialul *General Hospital* după ore acasă la Leland, jucând cărți pe carpeța mițoasă în timpul pauzelor. Fuseseră prietene la cataramă până la liceu, când apăruseră neînțelegerile. Când fetele erau la liceu, tatăl lui Leland, Steve Gladstone, cumpărase un Saab decapotabil. Leland luase mașina fără acordul părinților și se duse în toiu noapții acasă la Mallory, unde aruncase cu pietricele în fereastră până când Mallory acceptase să meargă împreună la o plimbare cu mașina. Coborâseră capota și conduseseră până la Inner Harbor, cu casetofonul dat la maximum pe piesa lui Yaz *Upstairs at Eric's*. Bineînțeles că fuseseră prinse. Când ajunseseră înapoi pe Deepdene Road, cu părul vâlvoi de la vânt, toți patru părinții le așteptau pe aleea din fața casei familiei Gladstone.